

Dopis od preláta (červenec 2011)

Dopis z tohoto měsíce se zaměřuje na vnitřní modlitbu, dialog s Bohem, "pramen čerstvé vody, jímž máme naplnit svou práci, svůj apoštolát, své rodinné i společenské aktivity".

10.07.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Po cestě do Pamplony kvůli lékařskému vyšetření a návštěvě

nemocných mám v úmyslu vydat se do Pobřeží slonoviny, abych mohl mluvit s vašimi bratry a sestrami v této tak velmi drahé zemi, za kterou jsme se modlili během posledních několika měsíců. Pojdme v tom pokračovat, aby se válkou způsobené rány zacelily co nejdříve, aniž by zanechaly nenávist či zášť; aby všichni byli velkorysí v odpouštění; aby se usmíření mezi oběma stranami stalo skutečností v zájmu rodin, občanské společnosti a celého národa. Svěřme tyto úmysly Nejsvětějšímu a Nejmilosrdnějšímu Srdci Ježíšovu, které dnes, 1. července, uctíváme v liturgii, a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jehož svátek slavíme zítra. A modleme se za všechna ta místa, která prochází utrpením.

Tento Ježíšův svátek nás vybízí, abychom se s důvěrnou a synovskou modlitbou vložili do Srdce Boha, který se z lásky k nám stal tělem. Jak

psal náš Otec v homilii, ***opravdová
úcta k Ježíšovu Srdci spočívá v
poznávání Boha a v poznávání
sama sebe, v následování Ježíše a
utíkání se k Němu, k tomu, který
nás povzbuzuje, poučuje, vede.***^[1] I
nyní nás z nebe vyzývá, abychom
obnovili naše přání, abychom
obnovili naši touhu napředovat v
našem osobním vztahu s Nejsvětější
svátostí. V této souvislosti jsem
rozmýšlel nad některými myšlenkami
z apoštolského listu blahoslaveného
Jana Pavla II., v němž vytyčil hlavní
cesty církve pro nové tisíciletí. Potom
co vyložil základní cíl, obnovit
nadšení pro svatost celého Božího
lidu, upřesnil: „Tento boj o svatost
vyžaduje křesťanský život
vyznačující se především *uměním
modlitby.*“^[2]

Náš Pán, jemuž neustále děkujeme za
jeho dobrotu - nesmíme ustat -, si
posloužil také příkladem a učením
našeho zakladatele, aby každý z nás

a další křesťané přikládali nejvyšší důležitost pěstování pevného a neustálého života modlitby. Pojdme posilovat tuto touhu vytrvalou četbou Božího Slova a plnou účastí na liturgii - zejména denní mši svaté - dokud se nestane náš styk s Bohem tělem našeho těla, duší naší duše a životem našeho života. I když se už mnoho let v tomto směru namáháme, jsme přesvědčeni o nutnosti začínat stále znovu a znovu, den co den. Jak zmiňuje i Benedikt XVI., **ve skutečnosti dobře víme, že modlitba by neměla být brána jako samozřejmost. Je nutné naučit se modlit a toto umění si stále osvojovat. Dokonce i ti, kdo v duchovním životě značně pokročili, vždy cítí potřebu učit se od Ježíše, učit se, jak se opravdově modlit.**[3]

Don Álvaro často vzpomínal na předsevzetí sv. Josemaríi, když slavil své sedmdesáté narozeniny: stát se

duší modlitby. Od okamžiku kdy se v jeho letech dospívání náš Pán začal projevovat v jeho životě, vstoupil náš Otec na cestu modlitby a byl vždy věrný tomuto dennímu synovskému rozhovoru s Bohem. Skutečnost, že po tolika desetiletích projevil tuto touhu a že se tak ukázala jeho hluboká pokora, potvrzuje to, co na základě zkušenosti svatých říká Benedikt XVI.

Mnohokrát jsme uvažovali nad scénami z evangelia, které Ježíše ukazují v dialogu se svým Bohem Otcem. Apoštolové se těšili tomuto postoji Mistra a požádali jej: *Domine, nos doce orare*^[4]; Pane, nauč nás modlit. Ježíš jim dal *rámec*, návod, jímž by se křesťanská modlitba měla řídit: *Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.*^[5]

Tuto cestu je možné následovat mnoha způsoby, protože vztah každé duše s Bohem je vždy velmi osobní. Náš Pán se o každého z nás stará jako o klenot nevyčísitelné hodnoty. Je to radostná skutečnost, neboť každá duše byla vykoupěna cenou Kristovy krve.[6] Nezapomínejme, že následkem toho, že jeho dcery a synové následují tuto cestu křesťanské modlitby, která nás skrze Ježíše Krista a podněty Ducha svatého vede k našemu nebeskému Otci,[7] nám náš Pán řekl: *vigilate et orate*,[8] bděte a modlete se. Jak říká Benedikt XVI., my všichni musíme chodit do školy Ježíše. Od našeho milovaného Otce jsme se naučili jednat s Bohem se zbožností dětí a doktrínou teologů, toužebně se obracet na Ježíše jako na svého staršího bratra a na Marii jako na svou Matku, na sv. Josefa jako na otce nadpřirozené rodiny církve a na anděly jako na společníky a ochránce na cestě k věčnému životu.

Denně obnovujme svou touhu osobně jednat s Bohem. Mám na mysli ony okamžiky dne věnované rozjímání, které tvoří společně se svátostí smíření a eucharistií místo oplývající prameny čerstvé vody, jimiž máme naplnit svou práci, svůj apoštolát, své rodinné a společenské aktivity. Zkrátka celý náš život včetně doby určené k spánku a odpočinku. Ujišťuji vás, že to není těžké, a to ani v obdobích duchovní prázdnoty nebo fyzického či psychického vyčerpání, pokud se necháme řídit světlem Ducha svatého a radami v duchovním vedení.

V roce 1973 sv. Josemaría řekl:
Musíme být kontemplativními dušemi, a proto nemůžeme zanedbávat rozjímání. Bez modlitby, bez rozjímání, bez vnitřního života bychom nedělali nic jiného než zlo.... Nyní se zdá, že máme větší povinnost být opravdovými dušemi modlitby,

***velkoryse nabízejícími našemu
Pánu vše, na čem se podílíme a
neopouštějíce náš rozhovor s ním,
bez ohledu na to, co se děje. Pokud
budete jednat tímto způsobem,
budete po celý den žít v blízkosti
Boha, a budete velmi dobře
prožívat ony dvě půlhodiny
denního rozjímání.[9]***

Náš Otec nás nežádal, abychom se dobře modlili, ale abychom se *každý den snažili* modlitbu dobře začít, provést a dokončit. To je cíl, který je v našem dosahu, a to tak, že každé ráno začínáme znovu, odkládajíc stranou minulé neúspěchy, velké či malé. Co zbývá, tedy prakticky téměř vše, kvete jako plod působení Utěšitele v našich duších, neboť *Právě tak i Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.[10]*

Hledejme proto v první řadě dochvilnost v těchto setkáních s Bohem, které vyznačují naši každodenní cestu. Může se nám zdát, že je to něco nevýznamné, ale v návaznosti na učení sv. Josemaríi mohu potvrdit, že je to právě naopak.

Nikdy nezanedbávej svou rozjímavou modlitbu. Jaká je nejlepší cesta ke kontemplativnímu životu?

Modlitba. Pokud by duši napadlo, že on nebo ona neví, jak se modlit, že to, co nás Otec učil, je velmi obtížné, že náš Pán nic neříká, že ho neslyší, a napadne-li ji myšlenka, že když je tomu tak, nechá rozjímavou modlitbu být a nebude dělat nic jiného než ústní modlitbu, jednalo by se o zlé pokušení. Ne, děti moje! Musíme vytrvat ve svém rozjímání.

Obraťte se s těmito stížnostmi na našeho Pána ve chvílích své modlitby. A pokud je to nutné, opakujte stejné střelné modlitby

během celé půl hodiny: Ježíši, miluji tě; Ježíši, nauč mě milovat; Ježíši, nauč mě pro tebe milovat ostatní. ... Vytrvejte v tom, den za dnem, měsíc, rok, další rok, a nakonec vám náš Pán řekne: Ty troubo, byl jsem s tebou, po tvém boku, od počátku! [11]

Obtíže mohou nastat: výmluvy, klamné důvody proč odložit nebo zkrátit půlhodinu rozjímání. Proto je dobré klást důraz na dochvilnost v obdobích intenzivnější práce, nebo v okamžicích, ve kterých jsme unaveni nebo vyprahlí. Jak nám připomíná papež, **modlitba není spojena s konkrétním kontextem, ale je vepsána v srdci každého člověka.**

[12] Vždy je možné mluvit s božským hostem naší duše. Můžeme ho nalézt na jakémkoliv místě nebo v jakékoliv situaci, ale, je-li to možné, pojďme ke svatostánku, kde je Ježíš skutečně a podstatně přítomen, svým tělem, svou krví, svou duší a svým

božstvím. V každém případě musíme vždy vynaložit úsilí, abychom se usebrali, odkládající co nejdále rozptýlení, která by na nás mohla dotírat. V jedné ze svých katechetických promluv sv.

Josemaría řekl: ***Vnitřně se usebíme a klaníme Bohu, který se nás ráčil ujmout, a mluvíme s ním s přirozeností, s jakou bychom mluvili s bratrem, s přítelem, s otcem nebo matkou, se sousedem, kterého si vážíme: tak, jak bychom mluvili s milovanou osobou. Mluvte s důvěrou, a uvidíte, jak snadné to pro vás bude. Budete mít vnitřní život.***[13]

Chtěl bych zdůraznit, že někdy nevíme, co mu říci, jak s ním hovořit, chybí nám slova. Ale nesmíme zapomenout, že modlitba **je vnitřní postoj, mnohem více než řada postupů a formulí, je způsobem bytí v Boží přítomnosti, mnohem více než vzdávání projevů úcty či**

pronášení slov.[14] Dalším důvodem, proč věrně konat rozjímavou modlitbu, jsou okamžiky stresu nebo vnitřní vyprahlosti. Právě v těchto chvílích je nutné vyhledat tento druh modlitby. Někdy synovský rozhovor s naším Pánem nepovede k vnitřnímu rozhovoru, ale to, že ho doprovázíme během této doby vyhrazené pro něho, aniž bychom hledali rozumnou útěchu, je velmi jasným důkazem naší lásky k Bohu, ztotožnění se s jeho nejsvětější vůlí, zapomínání na sebe. **V tomto patření na Druhého, v tomto směřování „dále“, spočívá podstata modlitby jako zakoušení skutečnosti, která přesahuje vše hmotné a nahodilé.**[15]

Není nic útěšnějšího než jistota, že pokud jsme schopni milovat a mít kontakt s Bohem, je to proto, že *on napřed miloval nás.*[16] To potvrzuje i katechismus katolické církve, když učí, že „tento krok lásky věrného

Boha je v modlitbě vždy první; krok člověka je vždy odpovědí.“[17] Z tohoto důvodu předsevzetí být velmi svědomitými v pravidelných denních chvílích rozjímání Boha nutí – máme-li to nějak vyjádřit -, aby nám svou milost udělil ve větším množství. Uvažujete často nad tím, že jedinou zbraní Opus Dei je a vždy bude modlitba? Jak *bráníš* touto zbraní službu Díla církvi? Bezpochyby čím více jsme dušemi modlitby, tím více milujeme a zachováváme ducha, kterého jsme dostali od našeho Otce.

Učení našeho Otce o modlitbě obsahuje obrovské bohatství a je velmi prospěšné. Kdo z nás neměl někdy pocit, že právě jemu platí ony věty v jednom z jeho kázání? ***Musím vám říci, že v průběhu let ke mně přicházeli lidé a s bolestí mi sdělovali: Otče, nevím, co se to se mnou děje, cítím se tak unavený a chladný, moje zbožnost, dříve tak***

spolehlivá a upřímná, mi připadá jako nějaká komedie... Tedy teď všem, kdo jsou v takové situaci, i vám všem odpovídám: komedie? To je ono! Pán si s vámi přece hraje jako otec se svými dětmi.

V Písmu svatém čteme: ludens in orbe terrarum (Pří. 8, 31), že Pán si hraje na zemi. Ale Bůh nás neopouští, protože hned dodává: deliciae meae esse cum filiis hominum (tamtéž), mým potěšením je být s lidskými syny. Pán si s námi hraje! A až nás napadne, že hrajeme nějakou komedii, protože se cítíme chladní, lhostejní, až budeme znechuceni a bez vůle, až nám přijde zatěžko plnit své povinnosti a že v duchovním životě nepokračujeme tak, jak jsme chtěli, pak nastane ten pravý čas, abychom si vzpomněli, že Bůh si s námi hraje a že očekává, že budeme umět

odvážně předvést svou komedii.

[18]

Nechci končit bez toho, aniž bych zmínil některá významnější data tohoto měsíce. Budeme žít v přítomnosti dona Álvara 7. července, v den, kdy požádal o přijetí do Díla. 16. červenec, svátek Panny Marie Karmelské, přirozeně vyžaduje, abychom si zvláště vzpomněli na sestru našeho Otce, tetu Carmen, která tolik přispěla k posílení rodinné atmosféry v centrech Opus Dei. V tento den také zvláště vzpomeňme na duše v očistci, svěřující je přímluvě naší nebeské Matky.

Jak vás opět neodbytně prosím, zůstaňme sjednoceni v modlitbách; modleme se jeden za druhého, za apoštolskou práci na celém světě, za úmysly Svatého otce. Před svatostánkem ve chvílích rozjímání můžeme našemu Pánu přednášet

úmysly, které naplňují naši duši,
využívající přímluvy Panny Marie a
svatého Josefa, andělů strážných a sv.
Josemaríi, našeho milovaného Otce.

S radostí vám píšu, že v sobotu 18.
června jsem navštívil město Cagliari
na ostrově Sardinie, kde jsem se
modlil před jeho patronkou, Pannou
Marií z Bonaria. Mohu dosvědčit, že
se sv. Josemaría modlil za tento kraj
a jsem si jist, že mnoho Sardiňanů na
přímluvu našeho Otce velkoryse
odpoví na výzvu našeho Pána.
Pomozme jim, neboť i oni nám štědře
odtud pomáhají.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. července 2011

[1] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 164.

[2] Blahoslavený Jan Pavel II,
*Apoštolský list Novo Millennio
Ineunte*, 6. ledna 2001, č. 32.

[3] Benedikt XVI, *Promluva na
generální audienci*, 4. května 2011.

[4] *Lk* 11:1.

[5] *Mt* 6:9-10.

[6] Viz 1 *Pet* 1:18-19.

[7] Srov. Kongregace pro nauku víry,
*List biskupům katolické církve o
některých aspektech křesťanské
meditace*, 15. října 1989, č. 29.

[8] *Mt* 26:41.

[9] Sv. Josemaría, *Poznámky z
rodinného setkání*, Září 1973.

[10] *Řím* 8:26.

[11] Sv. Josemaría, *Poznámky z
rodinného setkání*, Září 1973.

[12] Benedikt XVI, *Promluva na generální audienci*, 11. května 2011.

[13] Sv. Josemaría, *Poznámky z rodinného setkání*, 1972.

[14] Benedikt XVI, *Promluva na generální audienci*, 11. května 2011.

[15] Ibid. Viz Kongregace pro nauku víry, *List biskupům katolické církve o některých aspektech křesťanské meditace*, 15. října 1989, č. 30.

[16] 1 Jan 4:19.

[17] *Katechismus katolické církve*, č. 2567.

[18] Sv. Josemaría, *Boží přátelé*, č. 152.

.....